

สร้างสรรค์ลวดลายผ้าทอผ้าตีนจก จากแรงบันดาลใจ “ดอกพะยอม” สำหรับออกแบบแพชชั่นร่วมสมัยสู่เชิงพาณิชย์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กัญยาพร กุณฑลเสพย์

บทนำ

สร้างสรรค์ลวดลายผ้าทอผ้าตีนจกจากแรงบันดาลใจ “ดอกพะยอม” สำหรับออกแบบแพชชั่นร่วมสมัยสู่เชิงพาณิชย์ตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การสร้างสรรค์ลายลายผ้าตีนจก จากแนวคิดภูมิปัญญาการทอตีนจกประกอบด้วย ลวดลายผ้า เป็นการสร้างงานลวดลายในรูปแบบจากการประยุกต์จากของจริง (Applied Realistic) โดยได้รับแรงบันดาลใจจาก “ดอกพะยอม” ซึ่งนำมาดัดแปลงปรับปรุง ตัดทอน ต่อเติมให้เกิดความงามร่วมกันระหว่างของจริง ใช้เทคนิคการตีลายผ้าลงบนกราฟมีเพื่อให้ตรงตามความต้องการกลุ่มเป้าหมาย ถอดแบบลายหลักเอกลักษณ์ของลวดลายตีนจกด้วยการสร้างลวดลายโดยลดทอนของรูปแบบของดอกพะยอม โดยมีกลีบบานออกทุกด้าน มีลักษณะเรียงเวียนแบบกังหัน จากรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกันที่เชื่อมติดกันเหมือนลักษณะของดอกพะยอม และแผ่ขยายออกมาเป็นปีกโดยรอบ และเพิ่มเติมสุนทรียศาสตร์และทับซ้อนหรือตัดทอนในส่วนของเกสรดอกไม้ที่เป็นองค์ประกอบของลวดลายเพื่อให้ผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกน่าค้นหาและน่าติดตามมากขึ้น โครงสร้างของลวดลายจะใช้ลักษณะความสมมาตรซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของลายตีนจก และวางในแบบลายซ้ำอย่างเป็นจังหวะ และต่อเนื่อง และยังคงเอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบเป็นการวางแบบการซ้ำเป็นแนวนอน กลีบบานออกทุกด้านมีลักษณะเรียงเวียนแบบกังหัน จากรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกันที่เชื่อมติดกันเหมือนลักษณะของดอกพะยอมลายประกอบเอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบ โดยนำแนวคิดจากดอกตูมของดอกพะยอมที่ดอกจะโน้มลง กลีบดอกเรียบโค้งเล็กน้อย และความเชื่อโบราณ คือ ความอ่อนนุ่ม การยินยอม ตกลงผ่อนผัน ประนีประนอม โดยการใช้การลดทอนให้เป็นรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกันที่เชื่อมติดกันเหมือนลักษณะของดอกพะยอม ผู้วิจัยได้ยังคงเอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบ โดยนำแนวคิดจากดอกตูมที่กำลังจะผลิบานของดอกพะยอมที่ดอกจะโน้มลง และความเชื่อโบราณ คือ ดอกพะยอมจะทำให้มีอุปนิสัยที่อ่อนนุ่ม ความเห็นใจ และยอมให้ในสิ่งที่ดีงาม โดยการใช้การลดทอนให้เป็นรูปทรงเรขาคณิตให้เหมือนลักษณะของดอกพะยอม การวางลายหลักอยู่ในตำแหน่งที่เป็นจุดศูนย์กลาง และมีลายประกอบอยู่ล้อมรอบ โดยในการจัดวางใช้ในรูปแบบการวางแบบสมมาตร และใช้รูปแบบการซ้ำอย่างมีจังหวะ และใช้ลักษณะการจัดองค์ประกอบในรูปแบบแบบรอบทิศทาง เพื่อเป็นการสื่อถึง

ความหมายของดอกพะยอมที่มีลักษณะโน้มและอ่อนนุ่ม รวมทั้งสื่อจากรูปแบบของดอกไม้ที่จะมีลักษณะที่ออกดอกพร้อมกัน รวมทั้งในรูปแบบของการประยุกต์ลวดลายของผ้าทอตีนจก มาจัดวางเพื่อให้สมดุลกันโดยใช้สีพื้นฐานของการทอตีนจก ๕ สี คือ เขียว ชมพู ฟ้า ส้ม และเหลือง เพื่อให้สอดคล้องเหมาะสมกับความต้องการของผู้บริโภคและตลาดในปัจจุบัน

ลวดลายผ้า สร้างงานลวดลายในรูปแบบจากการประยุกต์จากของจริง (Applied Realistic) โดยได้รับแรงบันดาลใจจาก “ดอกพะยอม” ซึ่งนำมาดัดแปลง ปรับปรุง ตัดทอน ต่อเติมให้เกิดความงามร่วมกันระหว่างของจริง และความคิดสร้างสรรค์ การนำลวดลายจากดอกพะยอมประยุกต์เป็นลวดลายผ้า โดยใช้เทคนิคการตีลายผ้าลงบนกราฟเพื่อให้ตรงตามความต้องการกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งมีการถอดแบบ ดังนี้

ลายหลัก

เอกลักษณ์ของลวดลายตีนจก ด้วยการสร้างลวดลายโดยลดทอนรูปแบบของดอกพะยอม โดยมีกลีบบานออกทุกด้าน มีลักษณะเรียงเวียนแบบกังหัน จากรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกันที่เชื่อมติดกัน เหมือนลักษณะของดอกพะยอม และแผ่ขยายออกมาเป็นปีกโดยรอบ และเพิ่มเติมสุนทรียศาสตร์และทับซ้อนหรือตัดทอน ในส่วนของเกสรดอกไม้ที่เป็นองค์ประกอบของลวดลาย เพื่อให้ผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกน่าค้นหาและน่าติดตามมากขึ้น โครงสร้างของลวดลายจะใช้ลักษณะความสมมาตรซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของลายตีนจก และวางในแบบลายซ้ำอย่างเป็นจังหวะ และต่อเนื่อง ผู้วิจัยได้ยังคงเอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบ เป็นการวางแบบการซ้ำเป็นแนวนอน กลีบบานออกทุกด้านมีลักษณะเรียงเวียนแบบกังหัน จากรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกันที่เชื่อมติดกัน เหมือนลักษณะของดอกพะยอม

ลายประกอบ

เอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบ โดยนำแนวคิดจากดอกตูมของดอกพะยอมที่ดอกจะโน้มลง กลีบดอกเรียบโค้งเล็กน้อย และความเชื่อโบราณ คือ ความอ่อนนุ่ม การยินยอม ตกลงผ่อนผัน ประณีประนอม โดยการใช้การลดทอนให้เป็นรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกัน ที่เชื่อมติดกันเหมือนลักษณะของดอกพะยอม ผู้วิจัยได้ยังคงเอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบ โดยนำแนวคิดจากดอกตูมที่กำลังจะผลิบานของดอกพะยอมที่ดอกจะโน้มลง และความเชื่อโบราณ คือ ดอกพะยอมจะทำให้มีอุปนิสัยที่อ่อนนุ่ม ความเห็นใจ และยอมให้ในสิ่งที่ดีงาม โดยการใช้การลดทอนให้เป็นรูปทรงเรขาคณิตให้เหมือนลักษณะของดอกพะยอม

การสร้างสรรค์รูปแบบของลวดลาย ผู้วิจัยได้นำรูปแบบของลายหลักและลายประกอบมาจัดวางตามโครงสร้างของการจัดวางลวดลายหลัก และลายประกอบของลายตีนจก โดยใช้รูปแบบของลายหลักโดยการวางในรูปแบบสมมาตร และเป็นจังหวะต่อเนื่อง และล้อมรอบด้วยลายประกอบทั้งลายแบบแนวตั้ง และแนวนอน เป็นจังหวะต่อเนื่อง ผู้วิจัยได้ทำการวางลายหลักอยู่ในตำแหน่งที่เป็นจุดศูนย์กลาง

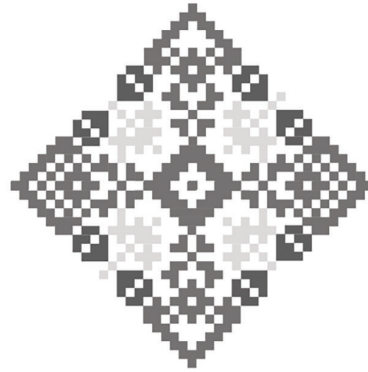
และมีลายประกอบอยู่ล้อมรอบโดยในการจัดวางใช้ในรูปแบบการวางแบบสมมาตรและใช้รูปแบบการซ้ำอย่างจังหวะ และใช้ลักษณะการจัดองค์ประกอบในรูปแบบแบบรอบทิศทาง เพื่อเป็นการสื่อถึงความหมายของดอกพะยอมที่มีลักษณะโน้ม และอ่อนน้อม รวมทั้งสื่อจากรูปแบบของดอกไม้ที่จะมีลักษณะที่ออกดอกพร้อมกัน รวมทั้งในรูปแบบของการประยุกต์ลวดลายของผ้าทอตีนจกมาจัดวางเพื่อให้สมดุลกัน

ลวดลายที่ได้สร้างสรรค์มาทอต้นแบบผ้าทอตีนจกโดยเป็นการทอลายแบบดั้งเดิม และใช้สีที่ยังคงเอกลักษณ์ของท้องถิ่น นำลวดลายจากดอกพะยอมประยุกต์เป็นลวดลายผ้า โดยใช้เทคนิคการตีลายผ้าลงบนกราฟเพื่อให้ตรงตามความต้องการกลุ่มเป้าหมาย และคำแนะนำ โดยใช้สีพื้นฐานของการทอตีนจก ๕ สี คือ เขียว ชมพู ฟ้า ส้ม และเหลือง เพื่อสอดคล้องเหมาะสมกับความต้องการของผู้บริโภค และตลาดในปัจจุบัน สอดคล้องกับสภาวะเกียรติ รัตนอำนวยศิริ (๒๕๖๕) ได้กล่าวในงานวิจัยเรื่องทุนทางวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ม้งสู่ผลิตภัณฑ์แฟชั่นร่วมสมัยว่า การสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์แฟชั่นจากทุนทางวัฒนธรรมชาติพันธุ์ม้งยังคงความงามทางสุนทรียะของกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง ยึดถือแนวทางที่สอดคล้องกับแนวคิดของการร่วมกับธรรมชาติ และความเชื่อที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ อาทิ ที่มาและความหมายของลวดลาย แนวทางการสร้างสรรค์ลวดลายจากการลอก และจากอักขระโบราณ การสร้างสรรค์ลวดลายด้วยรูปร่างเลียนแบบธรรมชาติจากตำนานความเชื่อ เรขาคณิต เทคนิคกระบวนการสร้างสรรค์ลวดลาย

สร้างสรรค์ลายลายผ้าตีนจก จากแนวคิดภูมิปัญญาการทอตีนจก

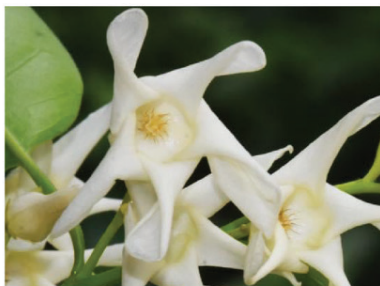
เก็บข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรมและการลงพื้นที่ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และทำการสร้างสรรค์ลวดลายตามกรอบแนวคิด ผ้าทอตีนจก โดยทำการสร้างสรรค์ลวดลายด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยมีลายหลัก และลายประยุกต์ของผ้าทอตีนจก รวมทั้งลายประยุกต์ทั้งนี้เพื่อให้ได้งานที่สร้างสรรค์ โดยยังคงรูปแบบลวดลายโบราณดั้งเดิม และลายประยุกต์ขึ้นมาใหม่จากลายหลักที่มีความสอดคล้องกับลายต้นแบบเดิม จากการศึกษาบทที่ ๒ พบว่าแนวทางในการออกแบบลวดลายผ้า เป็นการสร้างงานลวดลายในรูปแบบจากการประยุกต์จากของจริง (Applied Realistic) โดยได้รับแรงบันดาลใจจาก “ดอกพะยอม” ซึ่งนำมาดัดแปลง ปรับปรุง ตัดทอน ต่อเติมให้เกิดความงามร่วมกันระหว่างของจริง และความคิดสร้างสรรค์

การนำลวดลายจากดอกพะยอมประยุกต์เป็นลวดลายผ้า โดยใช้เทคนิคการตีลายผ้าลงบนกราฟ เพื่อให้ตรงตามความต้องการกลุ่มเป้าหมายถอดแบบ ดังนี้

ภาพที่ ๑ การประยุกต์ดอกพะยอมเป็นลายกราฟเพื่อการทอผ้าตีนจกลายหลัก

จากภาพที่ ๑ ยังคงเอกลักษณ์ของลวดลายตีนจก ด้วยการสร้างลวดลาย โดยลดทอนของรูปแบบของดอกพะยอม โดยมีกลีบบานออกทุกด้าน มีลักษณะเรียงเวียนแบบกังหัน จากรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกันที่เชื่อมติดกันเหมือนลักษณะของดอกพะยอม และแผ่ขยายออกมาเป็นปีกโดยรอบ และเพิ่มเติมสุนทรียศาสตร์ และทับซ้อนหรือตัดทอน ในส่วนของเกสรดอกไม้ที่เป็นองค์ประกอบของลวดลายเพื่อให้ผู้พบเห็นเกิดความรู้สึกน่าค้นหาและน่าติดตามมากขึ้น โครงสร้างของลวดลายจะใช้ลักษณะความสมมาตรซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของลายตีนจก และวางในแบบลายซ้ำอย่างเป็นจังหวะและต่อเนื่อง

ภาพที่ ๒ การประยุกต์ดอกพะยอมเป็นลายกราฟเพื่อการทอผ้าตีนจกลายประกอบ ๑

จากภาพที่ ๒ ผู้วิจัยได้ยังคงเอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบ เป็นการวางแบบการซ้ำเป็นแนวนอน กลีบบานออกทุกด้าน มีลักษณะเรียงเวียนแบบกังหัน จากรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกันที่เชื่อมติดกันเหมือนลักษณะของดอกพะยอม

ภาพที่ ๓ การประยุกต์ดอกพะยอมเป็นลายกราฟเพื่อการทอผ้าตีนจกลายประกอบ ๒

จากภาพที่ ๓ ยังคงเอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบ โดยนำแนวคิดจากดอกตูมของดอกพะยอมที่ดอกจะโน้มลง กลีบดอกเรียบโค้งเล็กน้อย และความเชื่อโบราณ คือ ความอ่อนน้อม การยินยอม ตกลงผ่อนผันประนีประนอม โดยการใช้การลดทอนให้เป็นรูปทรงเรขาคณิตในการวางเรียงต่อกันที่เชื่อมติดกันเหมือนลักษณะของดอกพะยอม

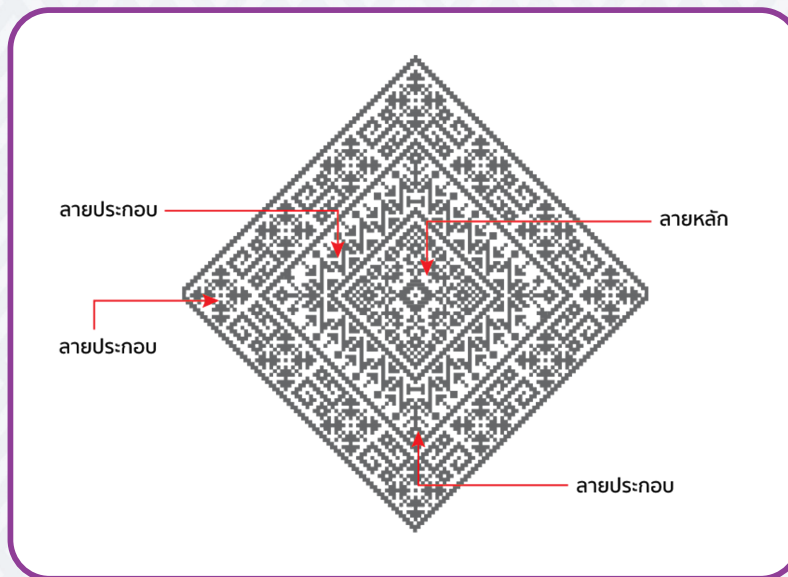

ภาพที่ ๔ การประยุกต์ดอกพะยอมเป็นลายกราฟเพื่อการทอผ้าตีนจกลายประกอบ ๓

จากภาพที่ ๔ ยังคงเอกลักษณ์ของลวดลายลายประกอบ โดยนำแนวคิดจากดอกตูมที่กำลังจะผลิบานของดอกพะยอมที่ดอกจะโน้มลง และความเชื่อโบราณ คือ ดอกพะยอมจะทำให้มีอุปนิสัยที่อ่อนน้อม ความเห็นใจ และยอมให้ในสิ่งที่ดีงาม โดยการใช้การลดทอนให้เป็นรูปทรงเรขาคณิตให้เหมือนลักษณะของดอกพะยอม

จากการวิเคราะห์สร้างสรรค์รูปแบบของลวดลาย ผู้วิจัยได้นำรูปแบบของลายหลัก และลายประกอบมาจัดวางตามโครงสร้างของการจัดวางลวดลายหลัก และลายประกอบของลายตีนจก โดยใช้รูปแบบของลายหลัก โดยการวางในรูปแบบสมมาตร และเป็นจังหวะต่อเนื่องและล้อมรอบด้วยลายประกอบ ทั้งลายแบบแนวตั้งและแนวนอนเป็นจังหวะต่อเนื่อง ดังภาพที่ ๕

การวางลายหลักอยู่ในตำแหน่งที่เป็นจุดศูนย์กลาง และมีลายประกอบอยู่ล้อมรอบ โดยในการจัดวางใช้ในรูปแบบการวางแบบสมมาตร และใช้รูปแบบการซ้ำอย่างมีจังหวะ และใช้ลักษณะการจัดองค์ประกอบในรูปแบบแบบรอบทิศทาง เพื่อเป็นการสื่อถึงความหมายของดอกพะยอม ที่มีลักษณะโน้มและอ่อนน้อม รวมทั้งสื่อจากรูปแบบของดอกไม้ที่จะมีลักษณะที่ออกดอกพร้อมกัน รวมทั้งในรูปแบบของการประยุกต์ลวดลายของผ้าทอตีนจกมาจัดวางเพื่อให้สมดุลกัน

ภาพที่ ๒ องค์ประกอบลายดอกพะยอม

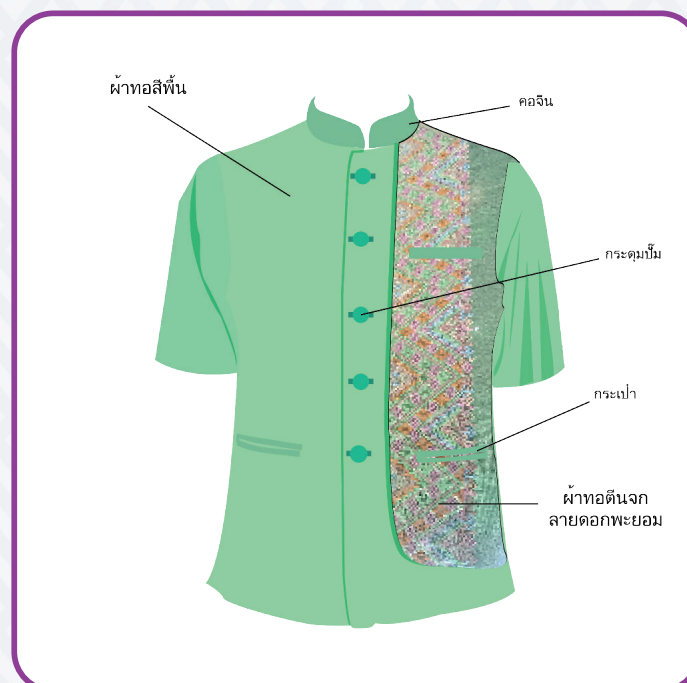
จากการสร้างสรรค์ลายลายผ้าตีนจก จากแนวคิดภูมิปัญญาการทอตีนจก นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญที่มีความชำนาญ ปรารถนาชาวบ้าน ทางด้านการออกแบบและการทอผ้าตีนจก เพื่อทำการวิเคราะห์และนำลวดลายที่ได้สร้างสรรค์มาทอต้นแบบผ้าทอตีนจก โดยเป็นการทอลายแบบดั้งเดิม และใช้สีที่ยังคงเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น นำลวดลายจากดอกพะยอมประยุกต์เป็นลวดลายผ้า โดยใช้เทคนิคการตีลายผ้าลงบนกราฟเพื่อให้ตรงตามความต้องการกลุ่มเป้าหมาย และคำแนะนำ โดยใช้สีพื้นฐานของการทอผ้าตีนจก ๕ สี คือ เขียว ชมพู ฟ้ำ ส้ม และเหลือง เพื่อสอดคล้องเหมาะสมกับความต้องการของผู้บริโภคและตลาดในปัจจุบัน

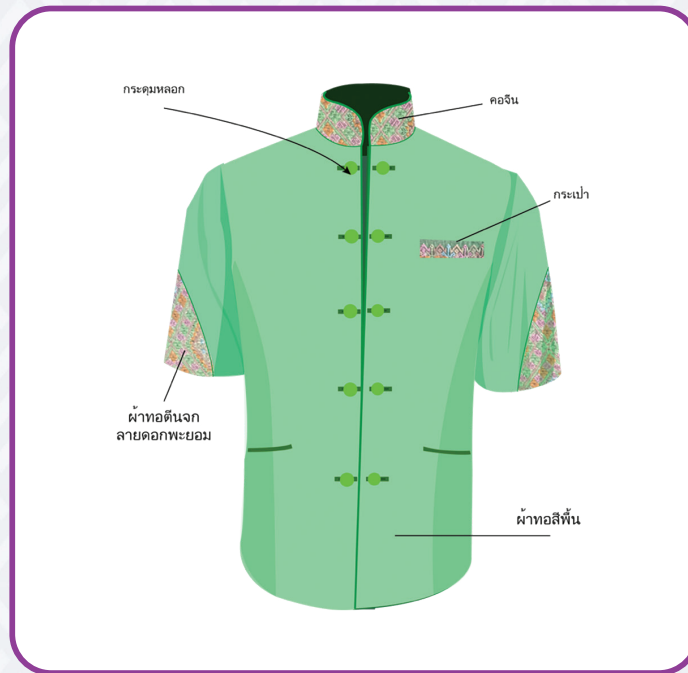
ภาพที่ ๖ ต้นแบบผ้าทอตีนจก “ลายดอกพะยอม”

รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัย

นำมาสร้างสรรค์เป็นผืนผ้าทอตีนจก มาสร้างสรรค์รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่น ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อได้แบบร่างของรูปแบบเสื้อผ้าโดยทำการสร้างแบบร่าง โดยรูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัยสำหรับชาย เป็นการนำแนวคิดที่มีกลิ่นอายของความเป็นนครสวรรค์ คือ ความเป็นจีน การออกแบบให้คอเสื้อเป็นรูปแบบคอจีน และใช้ผ้าทอสีพื้นเป็นสีโทนเขียว ซึ่งเป็นสีเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และนำเสนอในรูปแบบเสื้อผ้าทำงานที่สามารถใส่ได้หลายโอกาส ดังนี้

ภาพที่ ๗ รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัยสำหรับชาย แบบที่ ๑

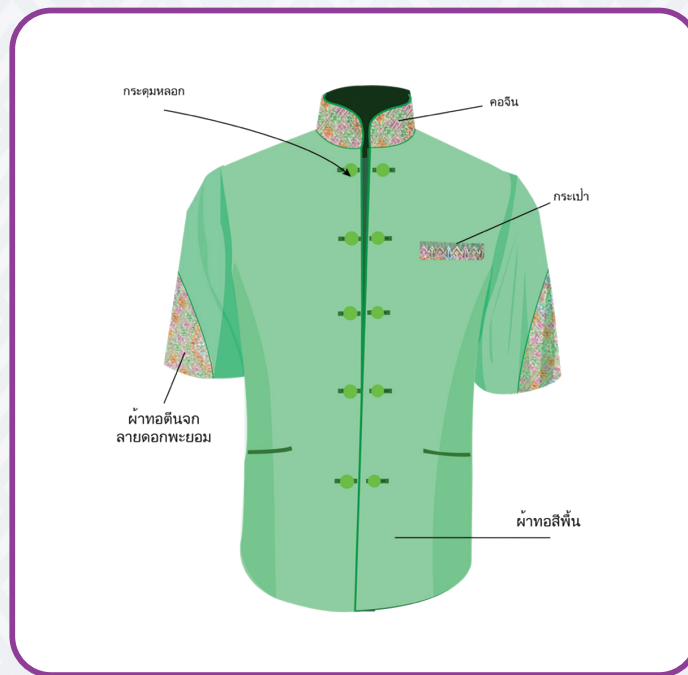

ภาพที่ ๘ รูปแบบเสื้อผ้าแพ้นร่วมสมัยสำหรับชาย แบบที่ ๒

ภาพที่ ๙ รูปแบบเสื้อผ้าแพ้นร่วมสมัยสำหรับชาย แบบที่ ๓

รูปแบบเสื้อผ้าแพ้นร่วมสมัยสำหรับหญิง เป็นการนำแนวคิดเป็นชุดเดรสที่ใช้ผ้าทอสีพื้นเป็นสีโทนเขียว ซึ่งเป็นสีเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และนำเสนอในรูปแบบเสื้อทำงานที่สามารถใส่ได้หลายโอกาส ดังนี้

ภาพที่ ๑๐ รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัยสำหรับหญิง แบบที่ ๑

ภาพที่ ๑๑ รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัยสำหรับหญิง แบบที่ ๑๑

ภาพที่ ๑๒ รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัยสำหรับหญิง แบบที่ ๓

ภาพร่างรูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์งานผลิตภัณฑ์ โดยประมาณจากผู้เชี่ยวชาญทางการออกแบบและสิ่งทอ จากเกณฑ์การประเมินความเหมาะสม แบ่งเป็น ๕ ด้าน ดังนี้

- การออกแบบมีความทันสมัย
- สีสันทันสมัย สวยงาม น่าสวมใส่
- วัสดุที่ใช้เหมาะสมกับรูปแบบ
- รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นผสมผสานกับเทคนิคการทออลวดลายมีความประณีต
- ประโยชน์ใช้สอย

รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัยสำหรับชาย เป็นการนำแนวคิดที่มีกลิ่นอายของความเป็นนครสวรรค์ คือ ความเป็นจีน การออกแบบให้คอเสื้อเป็นรูปแบบคอจีน และใช้ผ้าทอสีพื้นเป็นสีโทนเขียว ซึ่งเป็นสีเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และนำเสนอในรูปแบบเสื้อผ้าทำงานที่สามารถใส่ได้หลายโอกาส และรูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัยสำหรับหญิง เป็นการนำแนวคิดเป็นชุดเดรสที่ใช้ผ้าทอสีพื้นเป็นสีโทนเขียว ซึ่งเป็นสีเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ และนำเสนอในรูปแบบเสื้อผ้าทำงานที่สามารถใส่ได้หลายโอกาส

ความเหมาะสม สามารถนำไปผลิตจริง โดยมีความเหมาะสมและสอดคล้องทางด้านความต้องการของตลาด สีสันของรูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นร่วมสมัย โดยรูปแบบความเหมาะสม รูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นโดยรวมมีความเหมาะสมมาก ประกอบด้วยด้านรูปแบบเสื้อผ้าแฟชั่นผสมผสานกับเทคนิคการทออลดลายมีความประณีต ด้านวัสดุที่ใช้เหมาะสมกับรูปแบบ ด้านการออกแบบมีความทันสมัย ด้านสีสันทันสมัย มีความสวยงาม น่าสวมใส่ และประโยชน์ใช้สอย สอดคล้องกับต้นทุน ยั่งยืน และอินทียชลาติภิญโญ (๒๕๖๐) ได้กล่าวในงานวิจัย เรื่องพัฒนาการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีร่วมสมัย โดยการใช้อัตลักษณ์ของชุดไทยพระราชานิยมว่า การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (๑) เพื่อศึกษารูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรม และความต้องการทางแฟชั่นของผู้บริโภคเจนเนอเรชั่นเอเซียในประเทศไทย ต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีร่วมสมัย โดยการใช้อัตลักษณ์ของชุดไทยพระราชานิยม (๒) เพื่อศึกษาแนวทางในการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีร่วมสมัย โดยการใช้อัตลักษณ์ของชุดไทยพระราชานิยม และ (๓) เพื่อสร้างรูปแบบ (Model) ความเหมาะสมในการเลือกใช้อัตลักษณ์ของชุดไทยพระราชานิยมให้เหมาะสมกับการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีร่วมสมัย โดยประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ ผู้บริโภคกลุ่มเจนเนอเรชั่นเอเซียในประเทศไทย มุ่งเน้นที่กลุ่มผู้บริโภคเพศหญิงที่มีช่วงอายุ ๑๘ - ๓๕ ปี จำนวน ๒๔ คน ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย การสนทนากลุ่ม (Focus Group) และแบบสอบถาม สถิติที่ใช้เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติร้อยละในการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบ โดยการแปรข้อมูลเพื่อจำแนกกลุ่มผลการวิจัย พบว่าสามารถแบ่งผู้บริโภคตามรูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมความต้องการทางแฟชั่น ๔ กลุ่ม แสดงผลลัพธ์ได้ ๓ รูปแบบ คือ ๑) รูปแบบการดำเนินชีวิตและพฤติกรรมความต้องการทางแฟชั่น ๒) พื้นหลังการใช้ชีวิตของผู้บริโภค และ ๓) องค์ประกอบทางการออกแบบ ที่แสดงถึงการจัดกลุ่ม และความต้องการของผู้บริโภคดังกล่าว โดยสามารถจำแนกผู้บริโภคเจนเนอเรชั่นเอเซียในประเทศไทยออกเป็น ๔ กลุ่ม ตามทัศนคติ ได้แก่ ๑) กลุ่มคนเมือง ชอบดีไซน์ที่ล้ำยุค แปลกใหม่ หรือมีเทคโนโลยี ๒) กลุ่มคนเมือง ชอบดีไซน์ย้อนยุค ดึงเอาศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิมมาประยุกต์เข้ากัน ๓) กลุ่มคนเมือง เรียบ สบาย ดีไซน์น้อย ๔) กลุ่มคนเมือง ชอบเดินทางท่องเที่ยว มีอิสระในการแสดงออก ซึ่งเชื่อมโยงกับสุนทรียศาสตร์ขององค์ประกอบทางการออกแบบ ได้แก่ รูปร่าง รูปทรง รายละเอียดในการตกแต่ง วัสดุ พื้นผิว สี และอลดลายพิมพ์ที่สอดคล้องกับรูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรม และความต้องการทางแฟชั่นของผู้บริโภคเจนเนอเรชั่นเอเซียในประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา แก้วเทพ. (๒๕๔๑). **การวิเคราะห์สื่อ** : แนวคิดและเทคนิค. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จूरรัตน์ บัวแก้ว, เกื้อ ฤทธิบุรณ์และโสภา เชี่ยวชาญวิวงศ์. (๒๕๕๓). **การย้อมสีธรรมชาติกับวัตถุดิบที่ใช้ทำผ้าจวนตานี**. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. สำนักงานสนับสนุน กองทุนวิจัย
- ชลุต นิมเสมอ. (๒๕๓๙). **องค์ประกอบของศิลปะ**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ดนุพล ยิ่งยืน และอนิทัย ชลชาติภิญโญ. (๒๕๖๐). **พัฒนาการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีร่วมสมัย โดยการใช้อัตลักษณ์ของชุดไทยพระราชนิยม**. การประชุมนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ ๑๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๐
- เดชวิทย์ นิลวรรณ และทิพย์พฐ ฤกษ์สุนทร. (๒๕๕๗). **กระบวนการและกลยุทธ์การถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่น กรณีศึกษาเทศบาลตำบลฟ้าฮ่าม อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่**. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ปิยะ เฉลิมกลิ่น และคณะ. (๒๕๔๖). **หอมกลิ่นดอกไม้เมืองไทย**. จัดพิมพ์โดยโครงการ BRT บริษัท จีรวัฒน์ เอ็กเพรส จำกัด กรุงเทพฯ.
- มานิช กงกะนันท์. (๒๕๓๘). **ศิลปะการออกแบบ**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เลอสม สถาปิตานนท์. (๒๕๓๙). **Design technique: เทคนิคในการออกแบบ**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนาพร เขื่อนสุวรรณ. (ม.ป.ป.). **เอกสารคำสอนทัศนศิลป์**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยพายัพ.
- วิรุฬ ตั้งเจริญ. (๒๕๓๙). **การออกแบบ**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุระเกียรติ รัตนอำนวยศิริ. (๒๕๖๕). **ทุนทางวัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์ม้ง สู่ผลิตภัณฑ์แฟชั่นร่วมสมัย**. วารสารศิลปกรรมบูรพา ๒๕๖๕ หน้า ๕๑ - ๖๘
- Brenninkmeyer, Ingrid. (1963), **The Sociology of Fashion**, Koln-Opladen: Westdeutscher Verlag.
- Crane, Diana. (1987). **The Transformation of the Avant-Garde: The New York Art World 1940 - 1985**, Chicago: University of Chicago Press.